

היליון מס' 1782 * י' באדר תשס"ב * 22 בפברואר 2002

(sachlav@kfar-hanassi.org.il)

עקב קוצר הזמן שעמד לרשותנו - ע"מ שהאמנה תופיע ב"דברי", נשמטו מספר שמות.
אנו מתנצלים בפני החברים, ומפרסמים את רשימת החותמים המלאה:

אנחנו החתומים מטה בחרנו להשתתף בתהליך גיבוש הסכמות חברתיות בקהילה.
קיימנו עד כה שלושה מפגשים מתוך ארבעה, בכרי דשא, במטרה להקשיב האחד לשני
למצוקות, לצרכים ולתקוות של הזולת בהקשר להחלטות השינוי.
אנחנו, החתומים מטה, ותיקים וצעירים, בינינו מתנגדי השינוי, תומכי השינוי
והמתלבטים, מלוכדים ברצוננו לראות את קהילת כפר הנשיא ממשיכה את חייה
המשותפים.

אנחנו, החתומים מטה, מצויים היום שבועיים לפני ההצבעה המכרעת ואיננו
יודעים מה תהינה תוצאות ההצבעה. מה שחשוב לנו בעיקר, הוא לא לאבד אף חבר
כתוצאה מההצבעה, תהיינה תוצאותיה אשר תהיינה.
אנחנו קוראים לכל החברים יום לאחר ההצבעה לכבד את רגשות הצד האחר, לא
להביע שמחה לאיד ולהתחייב להמשיך ללכת ביחד.

יעל ב. קרן ג' אלזה אריה וו. ז'ק
שמואל מינה אלן א. מעין טרי
יעל ש. לן שריטה רות ב. שמחה
שרה ד. רותי ג. רחל ג. רחל א. שר ק.
שרית פאול ב. קרול ב. קולין ג'וליה
נורית אלק גדי לאה תמר וו.
צילה

דבר העורכת

תפילה

אל תסכים ליפול.
אם אינך יכול לסרב ליפול
אל תסכים להשאר למטה.
אם אינך יכול לסרב להשאר למטה.
הרם את ליבך אל השמיים.
וכמו קבצן רעב, בקש שיתמלא.
והוא יתמלא.

אולי יפילו אותך.
אולי לא יתנו לך לקום.
אבל איש אינו יכול למנוע ממך
להרים את ליבך אל השמיים -
רק אתה.

שם, שם, במעמקי המצוקה
מתבהר העולם.

מי שאומר ששום דבר טוב
לא יצא מזה,
עדיין לא התחיל להקשיב.

ד"ר קלאריסה פינקולה אסטס.

נזכור

י"ד אדר תשמ"ט (1989) איזי דיבון
י"ד אדר תשנ"ה (1995) גיל קוטלר
ט"ו אדר תש"ס (2000) גבי ליליאן הורוביץ
י"ז אדר תש"ם (1980) מר שמואל יודאיקין

ימי הולדת

24.2	פאול בלגורי יונה אורן יריב פרימוסט אסנת בלר (נכדה טנא) בר עתיר (נכדה ר. מנג'י) סול קסדן מיה לימור בן-נתן (נכדה) עדן בן-דוד מיה ווטרמן (נכדה)	26.2	אופיר אורן (נכד ריינס) שילו אילון נעמי ריפקינד (נכדה) יואב הריס
25.2	פול גלוק אורנה מימרן יוני לוי אלמוז כץ	28.2	גד חייט לירן לינטון
2.3		שלומי ויסבקר אמירה אנגלסברג עידו שיבי (נכד רחמני)	

לבתיה ומאיר ריינס
נולדה נינה ראשונה
ושמה מיה
נכדה ראשונה ליונה ואלי

ברכות מזל-טוב!
אושר ורוב נחת מכולנו
לכל המשפחה המורחבת
אשר בכפר-הנשיא ובקיבוץ גבע.

פרורים מהשולחן

"משנכנס אדר מרבין בשמחה...." - איזו מידה של ציניות מצמררת מקבל המשפט שאותו אנו מצוטטים מילדות, כאשר אנו מתבוננים על מה שעובר על בית ישראל בכלל, ובית כפר הנשיא בפרט. במקום שלוח המודעות יהיה מלא בטיזרים (פרסום מקדים) לחג פורים, המקום צר מלהכיל את מודעות האבל וההשתתפות בצער, הדמעות אינן פוסקות, והמחשבות נודדות ואינן מוצאות מנוח. ייתכן שחודש אדר מבא בחובו רעות, ומצוות ריבוי השמחה היא בבחינת "הקדמת תרופה למכה" אבל לא לנו הפתרונים, וכנראה גם לא הכוח. מה שאפשר לעשות הוא חבק חזק את רותי, גדי, נדב, יותם, מלי, טומי, מרין, גילה, תמנע, וכל המשפחה הענפה. לחבק חזק כי מילים אין.

עוד אנו מנסים להתאושש מהמועקה הקשה לאחר ההלוויה, ואנו מתבשרים על התאונה הקשה של משפחות עמר ונמלי שחזרו מציון יום ההולדת של אליס. כמובן שמגיע מזל טוב לאליס ועד מאה ועשרים, ואלפי ברכות לטוטסי, ג'קי, ודני נמלי, שיצאו ממש בנס מהתאונה, אם כי פציעותיהם לא קלות ואפילו חמורות, והם ידקקו לתקופת החלמה ארוכה. בהחלט יש מקום לברכת הגומל. ג'קי חזר הביתה אך סובל מכאבים וחבלות בכל הגוף, טוטסי ודני עדיין מאושפזים בבי"ח זיו בצפת להמשך טיפול. כל המשפחה נרתמה לשהייה סביב השעון בביה"ח. אנו מחזיקים ידיים ומחכים לטוב.

פציעתה של טוטסי פערה פתח עצום באיוש המרפאה. יפעת וייסבקר נרתמה בינתיים לעזרה לחצי שבוע, וגם שוש סלומון עוזרת במידת האפשר. אחות חדשה בשם נגה תגיע בשבוע הקרוב. לא קל יהיה להיכנס לנעליה הגדולות של טוטסי. למזלנו ד"ר אן ודורית מחזיקות בינתיים את המערכת ונותנות תשובות עד שהמצב יחזור שוב לשיגרה. נחזיק גם להם ידיים, וננסה לפחות אנחנו להיות פחות חולים וזקוקים בתקופה הקרובה. זה שוב המקום לאחל ולקוות להחלמה מהירה ולחזרה לתלם של כל הפצועים והנפגעים.

החלמה מהירה גם לניל שרקי שעובר סדרה של טיפולים קשים. אנחנו מחזיקים ידיים ומקווים לטוב.

במעבר חד - כמו שאומרים בתקשורת, לעינינו היום. מה משותף לפאן פסיל, וצ'ין-צ'ין (הסדר לא חשוב). לא ידעתם אז נא להכיר: אלו שלושת התיילנדים שעובדים במשתלה וגרים בינתיים באחד הקרוונים - מה

שנקרא: "בית ראשון במולדת"... העבודה ממש זורמת. שר ויוסי כבר עובדים על לימוד השפה התאית, ואיסוף מתכונים לסושי. בשיחת הבהרה הסברנו להם שכאשר אומרים בעברית "hot dog" לא מתכוונים למה שהם חושבים. בינתיים נראה שהם הבינו את הרמז...

מי שעושה להם את "החונכות" וקולט אותם בעבודה בזמן היעדרותו של ג'קי הם טים וג'יס זוג הניו-זילנדים המקסים שעובד במשתלה כבר חצי שנה. לצערנו בקרוב הם עוזבים. מלבד היותם אנשים מקסימים ועובדים למופת, מגיע להם יישר כוח על הנכונות להישאר כאן בארץ עם ולמרות כל המצב, ולחשוב כמה ישראלים היו לוקחים את המטוס הראשון לניו-זילנד עם כרטיס לכיוון אחד, לו רק היו יכולים...

דרך אגב אם תראו בחור מלוכסן עיניים, עם קוקו בשיער, וחולצת דגמ"ח של צה"ל, דעו לכם שפגשתם את פאן, או מה שנקרא במשתלה very funny

המצב העגום של התיירות הביא את קורין לפתח נישא חדשה בענף: ארוחות צהרים מאוחרות, של תיירי החרמון. בינתיים הולך יפה מאוד. ונקווה שהשלא יחזיק מעמד עד לשובם של התיירים הרגילים.

שנטיפי בכפר - מתקיימים מגעים המטרה לקיים את הפסטיבל הססגוני הזה במטעי כפר הנשיא. במידה והמגעים יעלו יפה, מובטחת לנו חוויה יוצאת דופן בחג השבועות, עם חשיפה אדירה של מבקרים מכל הארץ. גם פה צריך להחזיק ידיים ולקוות לטוב.

תייר מיוחד עושה את דרכו אלינו. מדובר בכומר ספרדי מזרם חדש בנצרות המתקרא "נאו קטמינל". המייחד את הזרם הזה הוא האמונה שהנצרות צמחה מהיהדות, ולכן צריך לאהוב את היהודים ולהתקרב אליהם. במידה והכומר הלל יאהב את מה שיש לנו בכפר הנשיא להציע, צפויים לנו הרבה תיירים, כך שיהיה ניתן לשמוע ספרדית לא רק בערוץ ויוה אלא גם על המדרכות. viva l'espania או כמו שרוננו ביוטו היה אומר: jesus crist

צוות הגיל הרך מנסה להשאיר את הילדים בשגרה של נורמליות ככל האפשר, כך שההכנות לפורים נכנסות להילוך גבוה. מעניין איזו תחפושת תזכה לפופולריות יתר השנה? מקורות יודעי דבר מספרים על תחרות צמודה בין הארי פוטר לאוסמה בן לאדן. אנחנו לפחות בעד הטובים

"חזרה לשגרה" - ממש בזמן הדפסת שורות אלו מתקשר אלי טוני ינטיס ומבשר לי ש"זכינו" להיכנס לרשימה המפוקפקת של היישובים בארץ שצריכים להיות בכוננות עקב "התרעות חמות" בשל חשש לפיגועים. נקווה שהכל יעבור בשלום.

ובינתיים, שיעבור הכל ממול....

שבת שלום

אבי דורית והחמולה

דברי השרה דליה איציק בהלווית מורן עמית ז"ל

באתי היום לבכות על מורן, למרות שלא הכרתי אותה אישית, אבל כאשר קראתי את התאורים על אישיותה, על דעותיה, על עיסוקיה החברתיים ועל הבית והמשפחה שבה היא גדלה, הרי נדמה לי כי הכרתי אותה כל ימי חיי.

מורן הייתה מסמליו של חלום הנעורים הישראלי, אשר ניסתה להגשים את עצמה בתוך מה שהיא כינתה "העולם המטורף שבחוק" וניסתה גם לסייע לאחרים להגשים את עצמם ואת מאווייהם באמצעות האתר שניהלה באינטרנט. מורן באה לעולם מאהבה וניסתה גם לשכנע אחרים כי ניתן לאהוב במציאות שהיא כה רווית שנאה וערלת לב ודווקא היא הייתה צריכה לשלם את מחיר השנאה הזו וליפול קרבן ל"עולם המטורף שבחוק".

זהו סיפורו של החלום הישראלי ושברו.

מורן הגיעה לטיול תמים ביער השלום שליד טיילת ארמון הנציב בירושלים. מי שגר בירושלים או מבקר בירושלים יודע שזהו אחד המקומות היפים ביותר בעיר וגם למרבה האירוניה האכזרית, במקרה הזה, אחד המקומות הרומנטיים ביותר לזוגות צעירים.

מן הטיילת בארמון הנציב נשקף נוף המרהיב של העיר העתיקה, הר הצופים והכפרים הערביים אשר מתמזגים להפליא בנוף ההררי ונראים כה תמימים ובלתי מאיימים.

ובין הטיילת הזו לבין הכפרים האלו משתרעת החורשה היפהפיה שכונתה ע"י הקרן הקיימת כ"יער השלום", מתוך תקווה כי עצים ירוקים ופרחים ססגוניים יכולים לגשר על פני שנאה וסכסוך של למעלה ממאה שנים בינינו לבין הפלשתינאים.

ואל החורשה הזו פסעה מורן, יחד עם חבר, בלב תמים ואוהב את העולם ומאמין בזכויותיהם של אויביו וחפצה בשלום מתוך כבוד הדדי בין שני העמים ומצאה שם את מותה "האכזרי המעליב והמיותר כל כך", כפי שכתב לאחר מותה אחד הגולשים באתר שלה.

באתי היום לבכות עליך מורן, למרות שאינני מכירה אותך אישית, אבל אני מוקירה את כל מה שאת ייצגת כאשה עצמאית, אשר בחרה לעשות למען הקהילה ולא רק לעצמה, וכבת למחנה השלום אשר בחרה בדרך האהבה ולא בדרך השנאה.

מה שאת הבנת בליבך התמים, כי אי אפשר לנצח שנאה בשנאה, יבינו לבסוף כולם, גם הישראלים וגם הפלשתינאים, כל אלה "החיים בעולם המטורף הזה שבחוק" כפי שהגדרת אותו במילותיך.

שנאה אפשר לנצח רק באהבה - אהבת השלום.

ליבי היום עם ההורים גדי ורותי והילדים, יותם נדב ומלי, ושאר בני המשפחה, על האבדן הנורא הזה שאין לו מרפא.

יהי זכרה של מורן ברוך.

הייתם נפלאים ועדיין.

לא אמנה כאן את כולכם: צעירים ומבוגרים, אחים ואחיות, גברים ונשים, לבנים ושחורות (רמז).

אחים שלי - נפלאים - רק: תודה, תודה, תודה!

העמיתים

תודה לכולם

לכל החברים הרבים שנסעו לשרון, טלפנו אליה, שלחו לה מאפי בית, הציעו את עזרתם, תמכו בה באהבה, וליוו אותה ואותנו בחודשים האחרונים. עזרתכם ריגשה והקלה את הכאב.

כמו כן, תודה לחברים בתפקידים השונים שגילו הבנה ונכונות בכל עת להגיש עזרה ככל האפשר.

לכולכם תודה. תמיכתכם נוגעת ועוזרת.

שילה, הנרי והמשפחה.

מהמרפאה

לידיעתכם !!

במסגרת שיפור השרות ללקוחות קופ"ח כללית, קיים שרות "כללית CALL" 24 שעות ביממה.

"כללית CALL" מוקד המאיש ע"י צוות מיומן - רופאים ואחיות מוסמכות, נותן יעוץ טלפוני בלבד בכל נושא בריאותי, כולל הפניה לבי"ח במידת הצורך. כולם מוזמנים להשתמש בשרות זה.

מס' הטלפון (חינם) - 1700-707-700

תהיו בריאים !

תרבות בליל שבת

טומי עמית יספר על - הדרוזים
ביום שישי זה, 22.2.02, בשעה 20.15 במועדון החברים.
מה פתאום טומי והדרוזים ?
בואו לשמוע, כולם מוזמנים

אלזה

מפעל החמרן ז"ל

בשקט בשקט, בלחש בלחש, נסגר לו מפעל החמרן.

מפעל החמרן שהוקם עוד במנסורה, היה אחד מהתעשיות הראשונות בתנועה הקיבוצית, והחלוץ בתחום היציקות כאן בארץ. במשך השנים הפך לתפארת התעשייה ובעל שם עולמי. האיכות שהוציא המפעל הייתה ידועה לא רק כאן בארץ, שמו הטוב

הלך לפניו בעולם כולו. אז איך קורה שמפעל כזה נסגר.

התגובות שאני שומע בחוץ על המהלך, נעות בין תדהמה ועד הגדרת המהלך כפשע, עם נימה כבדה של צער.

כמסתכל מהצד הרואה מפעל עם מנהל בחצי או רבע משרה, ללא איש שיווק, ללא מחלקת פיתוח, עם צוות מתוסכל ועם ים של טענות שאינני רוצה להעלותן, מאחר ולא בדקתי את אמיתותן. אז מה אתם מתפללים.

מעבר לענין הנוסטלגי, האם נעשתה בדיקה או ניתוח אמיתי מדוע זה קורה?

מי שצריך להיות מודאג זה אנחנו חברי כפר הנשיא, החייבים לשאול את עצמנו איך קורה פעם נוספת שמפעלים המוקמים בכשרון רב, נופלים מכל מיני סיבות, ואת ההסברים אנחנו תמיד יודעים לתת. זה היה עם "גמדא", עם הפיסינגים ויציקות הנירוסטה, "רית" (אולי זאת לא דוגמא קלסית) ועכשו עם החמרן.

לא צריכים לדבר על "ועדת חקירה", אבל אם לא יקום "צוות בדיקה" (יכול להיות ואולי גם רצוי צוות חיצוני) שיהיה משוחרר ממעורבות אישית ומכל משקעי העבר, שינתח את הבעיה בצורה עניינית, אני חושש שגם התעשייה היחידה שנשארה לנו (הברזים) תתמסמס בין סיפורים לתרצים ותיסגר.

אז יפה שעה אחת קודם.

אורי שובל

כפר הנשיא - פרספקטיבה ומציאות

וכן - ביחד נמשיך לחיות ולצמוח.

רגלינו דרכו על אדמת כפר הנשיא לראשונה ב- 2 ביולי 1948. עם קרני השמש הראשונות של הבוקר, התגלתה לעינינו תמונה של גבעונת מכוסה כולה אבני בזלת, ומסביב כמה מבנים מפוזרים, בנויים מאותם האבנים, אך במקום מלט, נקשרו ע"י בוך מיובש.

הפשלנו שרוולים והתחלנו בבניית הקבוצה העתידי במקום הזה. מלבד חברי הגרעין, הגיעו גם כמה חברים מקורבים מן האזור, כדי לעזור לנו בראשית התיישבותנו במקום, וביניהם גם חבר מכפר בלום וחבר מקבוצה נאות מרדכי. שניהם היו שליחים שלנו בתנועה באנגליה ושניהם היו לנו יקרים מאד. יצא לי לעבוד אתם באותו בוקר ראשון בפינוי שטח סלעים ואבנים של חצר אחד המבנים, כדי להכשיר אותו למקום בו ניתן להעמיד פרימוס של נפט, כדי שהחברות תוכלנה להכין אוכל לכל העמלים מסביב. שני החברים שוחחו ביניהם תוך כדי עבודתם המפרכת, ומבלי לשים לב לקרבתו, אמרו אחד לשני: "חביבי, החברה האלה יצטרכו להיות חלוצים כל ימי חייהם."

מאז קרו הרבה דברים במקום הזה. בנינו ישוב יפה ומרווח, בנינו משק חקלאי ותעשייתי מפותח וכן גיבשנו חברה לתפארת ומלוכדת שידעה להתגבר על קשיים רבים ועל משברים לא מעטים שעברו עלינו במשך השנים, כחברה וכפרטים. הייחוד של כפר הנשיא בתנועה הקיבוצית היה תמיד הליכוד החברתי החזק והמיוחד וההתייחסות לחבר ולצרכיו המיוחדים, הן ברמה האישית, והן כקולקטיב שתמיד ידע להגמיש נורמות מקובלות במקרה של צורך מיוחד של אחד מחבריה.

תמיד חיינו חיי חברה טובים, עשירים, ומלאים, תוך הרגשה פנימית חזקה שאנו

ממלאים שליחות מטעם המדינה והעם, בהיותנו חברה קיבוצית יוצרת, תוך דאגה משותפת לגורל היחיד בתוכנו. וכל אחד נתן, כדבר טבעי ומובן מאליו, לפי מיטב יכולתו להצלחת המקום, הקבוצה, והחברה, - אך אף פעם לא היינו עשירים.
" WE WERE NICE PEOPLE WITH NICE MANNERS BUT WITH NO MONEY AT ALL "

הקשיים היו רבים ומסוגים שונים ומשונים, החל מעצם ישיבתנו מול הסורים במשמר הירדן, ההפרדה המאולצת מנשים וילדים בתקופה הראשונה, הפילוג בתנועה הקיבוצית, היוכח העמוק על לינת הילדים, הקריסה של המפעל המשותף עם כור והפגנת הפועלים עם פלקטים בתוך החדר אוכל שלנו, ועד למצבנו הכלכלי בשנות ה-90, שהביא אותנו להסדר חובות הקיבוצים מול הבנקים, שכפי הנראה לא הסדיר לנו את חובותינו די צורכו. אם נודה לאמת, ונסתכל לעצמנו בעיניים מול המראה, הרי עלינו להודות שאנו נמצאים בפשיטת רגל כלכלית.

לא רצינו להשאיר את גורל חיינו ועתידנו בידיים חיצוניות בלבד, והחלטנו לשנות

את שיטת החיים הפנימיים שלנו לפי שיטת התקציב המשולב, במחשבה שהשינוי יעודד יוזמה ואחריות ויטיב עם החבר והחברה כולה. לצערנו לא כל התקוות שתלינו בדבר התגשמו. השינוי שנעשה אמנם גרם לעידוד היוזמה של חברים לקחת על עצמם אחריות על פרנסתם, והכנסות הקהילה גדלו מעבודות חוץ של החברים ומעבודות נוספות וכו'. אך לצערנו לא כל התקוות שתלינו בדבר השינוי התגשמו, והשיטה התגלתה כניתנת לניצול בלתי צודק ומעוות, וכנראה אין אפשרות להמשיך בה במתכונתה הנוכחית לאורך ימים.

החלטנו לפני מספר שנים להפריד את עסקי כפר הנשיא מן הפעילות החברתית ותקציביה, אך הדבר לא בוצע, והמשכנו להיות אחראים למה שמתרחש במגזר העסקי כפי שתמיד היה.

כיום, עם היוזמה שקמה לשם בניית רשת הביטחון, ניתנת סוף סוף ההזדמנות לביצוע אותה החלטה ולהשתחרר ולהינתק מן המועקה של חובות הקבוצה, קרי: המגזר העסקי. הרעיון הוא לנהל את חיינו החברתיים היום-יומיים כיחידה עצמאית סגורה, שמתקצבת את הצרכים והשימושים שלה, כציבור וכפרטים, לפי המקורות שיש לה ושהיא יוצרת. זו תהיה חברה המחליטה על התנהלותה ועל השימושים במקורותיה ללא התערבות חיצונית מבנקים או כל גורם חיצוני אחר. החבר והחברה משתחררים מעול החובות הכבדים הרובץ על הקבוצה, ויהיה על המגזר העסקי להתמודד עם הצלחותיו כמו עם בעיותיו. זהו מצב שרק יכולנו לחלום עליו במשך השנים האחרונות, בהתחשב שהבנקים לא הרשו לנו להפריש כספים בקרנות פנסיה לחברים, בטענה שזהו הכסף שלהם ואין הם מסכימים לכך שנשתמש בו לצורך החיוני הזה.

הצעת רשת הביטחון כפי שהיא מובאת לפני החברה היא פרי ניסיון של קבוצים שהתנסו בה מצד אחד, אך היא מותאמת באופן ברור לאופי ולצרכים של חברתנו. בעיני, השיטה המוצעת של רשת הביטחון כפי שהיא עוצבה בהתחשבות רבה בכל הצרכים ובכל העמדות שחברים העלו והביעו (בגבולות האפשרויות של המקורות העומדות לרשות המודל) נותנת מענה מתאים והוגן לכל המגזרים השונים בחברתנו והיא תיתן לנו אפשרות מחודשת לחיות ולצמוח ולהתרווח לפי בחירתנו החופשית. כך נוכל לשמור על הערכים ההומניים והחברתיים שהיו לנו כל כך חשובים ויקרים במשך כל שנות חיינו המשותפים. יתכן מאד שהמודל כפי שהוא מוצע אינו מושלם ויש לעשות בו השלמות או תיקונים, וזה כמעט וודאי, אך את הדברים האלה ניתן ללמוד אותם ולעשות אותם אך ורק דרך ההתנסות האקטיבית של החיים עם המודל. לשם כך יש להקים בהקדם את הצוותים שמתפקידם יהיה להיות קשובים מאד להתפתחויות הקשורות להפעלת המודל, ונכונות להתאים את הדברים במודל לאורך הזמן לפי מיטב האפשרויות הניתנות לביצוע שינויים נדרשים.

לפי מיטב הכרתי ולפי תבונתי, עלינו לאחוז בהזדמנות העכשווית של אימוץ רשת

הביטחון לעצמנו וללבנו, ולעשות את הניסיון המבורך הזה לחזור לעצמנו ולחיות את חיינו באופן חופשי ובהתאם לבחירתנו, תוך שמירה מרבית על היחד החברתי ועל הערכים שתמיד היו לנו יקרים והם ימשיכו להיות כך. אל לנו, להחמיץ את ההזדמנות הזאת מפני שלא יהיה הכוח והאנרגיה הדרושים כדי לחדש אותה ולחזור אליה אחרי תקופת זמן נוספת.

נ.ב. חוקי רשם האגודות מחייבים רוב של לפחות 60% מכלל חברי הקבוצ (שימו לב: לא ממספר המצביעים, אלא מכלל מספר חברי כפר הנשיא) כדי שהחלטה חיובית מתקבלת בחוק. מכאן החשיבות העליונה שכל חבר יבוא לקלפי ויצביע, ובשום אופן לא ישאיר את ההכרעה על המשך קיומו כאן, לאחרים או לגורל המקריות של ההצבעה.

שמואל חצור.

ספורי ג'ינאן 19

המהפכה השלישית

שתי המהפכות הראשונות של סין המודרנית הן המהפכה המאויסטית בשנת 1949 והרפורמה הכלכלית של דנג שאופינג מלפני כעשרים שנה. לכל הדעות המהפכה השלישית היא כניסת סין לאירגון הסחר העולמי.

זכיית ב'ג'ינג במרכז אירוח המשחקים האולימפיים בשנת 2008 עוררה הפגנות שמחה המוניות מדהימות, שחזרו על עצמן עם קבלת נבחרת הכדורגל הלאומית למשחקי הגמר של גביע העולם. לא זיקוקי-דינור ולא המונים פקדו את כיכר טיאננמן עם החלטת ארגון הסחר העולמי לקבל את סין לחברות, אך הסיפור עדיין מופיע בעיתונות ובמדיה מדי יום. ברור שזה האירוע החשוב ביותר אשר יאפשר את פיתוח סין והתפתחותה; אבל איש לא משלה את עצמו שהדרך תהיה קלה או נוחה. למרות ההנחות שניתנו על ידי הארגון כדי להקל על תהליך הכניסה של סין.

סין עדיין נמצאת במעבר הקשה מכלכלה מתוכננת לכלכלת שוק. בשיטה הישנה, כל אחד השתייך ליחידת עבודה, שהיה חלק מהזהותו. יחידת העבודה הייתה אחראית על משכורת, פנסיה, בריאות, חינוך ותנאים סוציאליים אחרים. היום קיימים מיליוני מפעלים וחברות בבעלות פרטית - בעצם תיווך והשקעות הם צו השעה - אשר אינם דואגים לטובת העובדים. פיטורין מהעבודה משמעו לשאת כמעט בכל הוצאות החיים ללא עזרה. שעור האבטלה גבוה, וקצבות הממשלה נמוכות. בעיה גדולה יותר היא בודאי האבטלה הסמויה - רבבות אנשים מקבלים משכורת זעומה תמורת עבודה מיותרת. דבר שמאפיין את השיטה הישנה של תעסוקה מובטחת. השוואה בין הצוותים המנופחים של המסעדות והחברות הגדולות לבין העובדים המנוצלים של רשתות המזון המהיר כמו KFC ו-MacDonalds תמחיש את דברי. כמו-כן, חייבת הביורוקרטיה הענקית להתפרק עם הסרת ההגבלות המסורבלות. בעיה נוספת היא העוני הכפרי. החקלאות עדיין עתירת עבודה, אך מחיר התוצרת החקלאית זעום.

כבר ציינתי את המשכורות והמחירים הנמוכים. שער החליפין הרשמי של המטבע הסיני (YUAN) הוא בערך \$1 = 8 CNY, אבל ערכו האמיתי (כוח קניה) הוא רק 2

CNY סתירה זו נובעת כמובן משליטת הממשלה במטבע - המערכת הפיננסית סגורה ולכן מוגנת מהשפעות שוקי חוץ. כתוצאה, מחירי מוצרי ייבוא מופרזים, ועליהם מוטלים מס בשיעור 17% (על מכונית מוסיפים 100%), אך הייצוא זול, עקב עלות נמוכה של חומרים ועבודה.

אירגון הסחר העולמי דרש מסין להוריד תעריפים ולאפשר למטבע להגיע לשער חליפין טבעי - כל זה בתהליך הדרגתי במשך 5 שנים. זה כמובן יוביל לסגירת מפעלים בלתי יעילים ועליה ניכרת באבטלה.

על סין להתמודד אם הבעיה הרצינית של שדירות-מותגים כמו NIKE (הכובע שלי) או LACOSTE (החולצה של החבר שלי). העתקים פירטיים של תקליטורים וסרטי וידאו נמצאים בכל מקום. העיתון שלי דיווח בגאווה של השמדת 200,000,000 תקליטורים במכה אחת. למחרת, השכן שלי מלמעלה הביא הביתה בתרועת ניצחון העתק שדוד של HARRY POTTER - סרט שטרם הופיע בוויידאו בארצות המערב!

ג'ורג' נאי (תרגום: שולמית)

"הניסיון שלא נכשל"

או חיי קיבוץ לפי **שרה ולפי קולין**

"יש לדרוש יקיום מצוות יום יומיות ... פירוש חיים מוסריים בין בני אדם" כך לדברי שרה, הדרך לאפשר את המשך חיי הקיבוץ, אבל לי דעה אחרת.

באתי לכפר הנשיא, כתוצאה מהחלטה בגיל 17 להשתתף ולתרום ל"ניסיון שלא נכשל". ראיתי בחיי הקיבוץ אלטרנטיבה עדיפה לחיי הפרט בעולם המערבי, וגם לאחר שמאוד נהניתי מחיי החברותא בתנועה ובילדות שעברה עלי בבית יתומים בארה"ב.

התמזל מזלי והחיים בכפר הנשיא גרמו לי הנאה. חוסר הפורמליות, הביגוד המרושל, הרגשת היחד, והמאמץ המשותף לבנות גם חברה וגם כפר שלם. נהניתי מכל השמחות של כל המשפחות, מההווה של החברה המלוכדת, מהשייכות למשפחה אחת רחבה ומגוונת, ומתוך הכפר ומתוך חיינו - מהרגשת השיתוף והשוויון. לדעתי לא היה כאן "שקר" או העמדת פנים, אלא אתוס אמיתי וגורף של שוויון ערך האדם והרצון לעזור לכולם עד כמה שזה היה אפשרי.

היה לי כיף אפילו בגיוסים, במשלוחי העופות ובתורנויות, כל עוד כולנו עשינו זאת ובמאמץ משותף. כאשר ניהלתי את הקטיף במטע התפוחים, או כשהייתי תמחיר והוצאתי חוברת שנתית לכל החברים, או בבחירתי לנהל את המפעל, חשתי גאווה על תרומתי לחברה וסיפוק רב מחלקי בבניית משהו גדול ומשותף מעבר לתא המשפחתי הפרטי. בסופו של דבר לא היה בכך די, מכיוון שלאט לאט נתברר לי, שהבסיס לקיבוץ בתור "קומונה" נבנה על הנחה מוטעית.

אם חיי קומונה עדיפים על החיים התחרותיים והלוא אנשיים של העולם המערבי, אז ילדינו הגדלים באווירה טובה של שיתוף ושוויון ירצו להמשיך בצורת החיים הזאת מכיוון שטוב להם, ולא מתוך איזו מצווה דתית, ואי אפשר לומר שלא קיבלו

חינוך לערכים של שוויון וערך האדם. אני זוכר כל כך טוב, שכאשר התחלתי להדריך את כיתת עשור (עוד כיף בחיי הקיבוץ שלי) דנו בנושא "השוויון". וכאשר העזתי לומר ש"שוויון" הוא בעצם כלי בלבד, והמטרה האמיתית היא סיפוק, פיתוח ואושר אמיתי של בני אדם - רצו לתלות אותי! מה זאת אומרת שהשוויון רק כלי, הרי השוויון הוא העיקרון המקודש ביותר.

לדעתי, למסגרת הקיבוץ יש זכות קיום רק אם זוהי המסגרת העונה על הצרכים והרצונות של הדור השני והשלישי. כאשר זה לא כך, עלינו לשנות מוסכמות ומסגרות כדי שנהיה אלטרנטיבה רצויה לחברה התחרותית. מודה ומתודה שאין לי תשובות מספיק ברורות איזה קיבוץ חדש ידבר ללבם של הדורות הבאים. אני מקווה שנמצא משהו מתאים, ושהקיבוץ החדש יהיה "ניסיון שלא נכשל".

קולין פרימוסט

1. ... משהו לצחוק איתו.....

ככה זה אצלם - איך זה אצלך?

אדם בכדור פורח הבין שאיבד את דרכו.
בעודו יורד בגובה הוא הבחין באדם למטה וצעק לעברו:
"סלח לי, האם אתה יכול לעזור לי?"
הבטחתי לחבר שלי שאפגוש איתו
בעוד שעה, אבל אינני יודע היכן אני.
האדם מלמטה ענה לו:
"אתה בכדור פורח, מרחף בגובה
30 אלף רגל מעל האדמה,
אתה בין 40-41 מעלות אורך צפון,
ובין 59-60 מעלות רוחב מערב".
האיש בבלון צעק לעברו: "אתה בטח מהנדס!"
"נכון", ענה לו האיש מלמטה, "איך ידעת?"
"ובכן", ענה לו האיש בבלון,
"כל מה שאמרת לי הוא נכון טכנית,
אבל אין לי מושג מה לעשות עם מידע זה,
והעובדה היא שאני עדיין אבוד. למעשה לא היית לי לעזר רב".
האיש מלמטה השיב: "אז אתה בטח מנהל".
"נכון", ענה האיש שבבלון, "איך ידעת?"
"ובכן, אתה לא יודע איפה אתה או לאן אתה הולך, עלית לאן שעלית בגלל כמות
גדולה של אוויר, הבטחת הבטחה שאין לך מושג איך לעמוד בה, ואתה מצפה שאני
אפתור לך את הבעיה. למעשה אתה באותו מצב בו היית לפני שנפגשנו, אבל איך
שהוא עכשיו זו אשמת".

בשבילכם, מתוך הקבצים שלי: **שושנה ש.**

"...הנערה שנפצעה בפיוגוע בירושלים מתה מפצעה...."

כך, בקודים הכל כך מוכרים של התקשורת הישראלית, שהרי לא מודיעים את שם החלל התורן עד שלא מודיעים למשפחתו, התבשרנו על מותה של מורן ז"ל, ואנחנו שבמובן מסוים שייכים למשפחה המורחבת, וכבר יודעים שלנערה יש שם, ופנים, והורים וחברים, יושבים בזהים מול המסך, בלי אוויר, בלי מילים לענות לשאלות של הילדים: מה קרה? והקריין ממשיך באותו טון יבש ומקצועי, מיד נעבור לתוכניתנו "רק בישראל", כמי שמנסה אף הוא להדחיק את הבשורה המרה, ולהיאחז במציאות הבנלית כשביל מילוט. ככה אנחנו, נאחזים ברסיסי שגרה מול המציאות החובטת בנו מידי מהדורת חדשות. עוד הרוג בפיוגוע, "ונעבור לכתבינו", ועוד פצועים באירוע, "ונעבור לפרשנינו", ועוד הלוויה "ונעבור לתחזית" ואנו שומעים ועוברים, ורואים ועוברים, ומתעדכנים ועוברים. וככל שאנחנו עוברים כך נדמה שבעצם לא הלכנו לשום מקום ואנחנו בדיוק באותו נקודה. ואז מגיעה ההלוויה, ואתה צועד ועובר עם האלפים הלאה, כמו שוודאי צעדו במאות ההלוויות הקודמות בשביל הסופי בין בזיתים, וההספדים למי שיותר מתאים לכתוב שירי אהבה או מכתבים רומנטיים, אתה מגלה ששרה יכולה להיות גם בן-אדם מתחת לגלימת הפוליטיקאי, וגם היא כמוך לא ממש הכירה את מורן ז"ל אבל גם היא מרגישה שייכת למשפחת השכול והכאב, שאין לאן להעביר אותו. באותו רגע אתה מבין שכדאי וחשוב לגשת לכל הקרובים והיקרים לך, לחבק ולנשק, ולהגיד להם את כל הדברים הטובים שאתה יודע אודותם, שלא תצטער אחר שלא הספקת, כי עברת הלאה...

אבי

"Very funny. Scotty. Now beam up my clothes"

"Digi Divrei" - Divrei, digital version

<http://www.kfar-hanassi.org.il/khtalk/divrei.html> - Divrei issues

(User: "khtalk" password: "mansura")

<http://www.kfar-hanassi.org.il> - Main Page (Ruth Ney)

<http://www.kfar-hanassi.org.il/telcomm> - My Main page

<http://www.kfar-hanassi.org.il/rainbow> - What makes people smile here?

הצטרף לקהילת כפר הנשיא באינטרנט. כאן, המרחק אינו קובע אלא הלב !!